

Mobilni telefon

Stephen King
GlitterBaby, forster (2013)

Clayton Riddell, umjetnik iz Mainea, crtač stripova, odvojen od supruge Sharon i sina Johnnija je na putu u izdavačku kuću koja je upravo otkupila njegov strip na kojemu dugo radi. Dok se spremata da to proslavi, neko ili nešto je pokrenulo misteriozni impuls preko globalne mobilne mreže, pretvarajući korisnike koji su koristili mobilne telefone u krvožedne, raspamećene, ubistvene i nečovječne kreature. Clay se udružuje sa grupom prolaznika koji nisu zaraženi kao ni on, i prisustvuje rušenju civilizacije, i posmatrajući nemilosrdnu, apsurdnu i krvavu međusobnu bitku zaraženih i onih koji to u prvi mah nisu postali. Nakon početnog šoka koji su doživjeli oni koji nisu zaraženi, Clay odlučuje da putuje do svoje kuće koja je u drugom gradu da bi spasio sina i suprugu. Put do kuće je moguć samo noću jer "telefonci" kako ih je Clay zvao, nestaju noću, i grad koji je danju apokaliptično haotičan, pun krikova, eksplozija, noću iznenada zapada u absolutnu tišinu i mir. Clayovi sputnici: Tom, ekscentrični, stariji čovjek, koji uvijek i svemu daje racionalno objašnjenje, Alice, 16-godišnjakinja, uplašena, zbunjena, i Ray srednjovječni razumni i hrabri muškarac, nakon nekoliko dana pređenog puta dolaze u New Hampshire Gaiten akademiju. Tu susreću nastavnika Charlesa Arda i jednog preživjelog učenika po imenu Jordan. Tu saznaju da "telefonci" preko noći se sabiraju na određena mjesta i tu zapadaju u čudan san. Upravo jedno takvo sabiralište je bilo na stadionu blizu škole. Grupa je odlučila da napadne i uništi jedno takvo okupljalište telefonaca, što i uspjevaju. Nakon toga "telefonci" se okome na čudan način na njih, naime, danju ih upućuju na mjesto po imenu "Kashwak" i pomoću određenih smjernica na koje grupa nailazi, a koje telefonci ostavljaju danju, grupa stiže do okupljališta onih koji nisu zaraženi. Tu se dešava konačni obračun među telefoncima i onim koji to nisu.

Id ne podnosi uskraćivanje zadovoljenja. Id uvek oseća napetost zbog nezadovoljenog nagona.
Sigmund Frojd

Ljudska agresivnost je nagonska. Ljudi nisu razvili nikakve ritualne mehanizme obuzdavanja agresije koji bi osigurali opstanak ljudske vrste. Zbog toga se čovek smatra vrlo opasnom životinjom.
Konrad Lorenc

Čuješ li me sad?
VERIZON

Mobilni telefon

Stiven King

Civilizaciju proguta mrak drugog srednjeg veka i ona pri tom ogrezn u krv, što nikoga ne iznenadi, ali se dogodi brzinom koju ne predvideše ni najpesimističniji futuristi. Kao da civilizacija jedva čekaše svoj smak. Prvog oktobra bog stolovaše na nebu, berzovni indeks dostigao je vrednost od 10.140 poena, avioni mahom nisu kasnili (osim onih kojima je polazno ili dolazno odredište bilo Čikago, ali to se moglo očekivati). Dve sedmice kasnije, nebom ponovo ovladahu ptice a trgovanje deonicama beše daleka prošlost. U Noći veštica iz svih svetskih metropola od Njujorka do Moskve dizao se smrad do pustog neba, a od sveta kakav nekad beše ostade tek uspomena.

IMPULS

1.

Događaj koji će postati poznat kao Impuls počeo je prvog oktobra u 15:03 po istočnoameričkom vremenu. Taj je naziv, naravno, bio nespretno odabran, ali u roku od deset sati većina naučnika koji su na to mogli ukazati je ili umrla ili poludela. Naziv je ionako bio sporedan; važne su bile posledice.

U tri sata tog popodneva, jedan ne naročito istorijski važan mladić hodao je - skoro veselo poskakujući - prema istoku duž Bojlstonove ulice u Bostonu. Zvao se Klejton Ridcl. Na licu je imao izraz neporecivog zadovoljstva, u skladu s njegovim poletnim korakom. U levoj ruci klatila mu se slikarska mapa, jedna od onih s kopčom koje izgledaju poput putnog kofera. Oko prstiju desne ruke omotala mu se trakica male smeđe papirne kese na kojoj je pisalo drangulije, ako je kome bilo do čitanja.

U klatećoj kicsici kotrljao se mali okrugli predmet. Poklončić, pomislili biste možda - i pogodili. Možda biste pomislili i da je Klejton Ridel mladić koji nekom drangulijom želi svečano da obeleži nekakvu malu (a možda i ne tako malu) pobedu. I ponovo biste bili u pravu. Predmet u kesici bio je prilično skup stakleni pritiskač za papir sa sivom maglicom pahuljica maslačka u sredini. Klej ga je kupio na povratku iz hotela Kopli Skver u mnogo skromniji Atlantik Avenju In gde je odseo. Prestrašila ga je cena od devedeset dolara na postolju pritiskača, ali ga je nekako još više prestrašila spoznaja da sada sebi može priuštiti nešto takve vrednosti.

Pružiti kreditnu karticu prodavačici skoro doslovno je iziskivalo hrabrost. Sumnjaо je da bi uspeo da kupi pritiskač da je bio za njega; verovatno bi promrmljao nešto kao da se predomislio i šmugnuo iz radnje. Ali, pritiskač je bio za Seron. Šeron voli takve stvari, a još voli i njega - rintam za tebe, mili, rekla je uoči njegovog odlaska u Boston. S obzirom na sranja koja su priredili jedno drugom u protekloj godini, to ga je dirnulo. A sad on želi da dirne nju, ako je to još moguće. Pritiskač je bio sitnica (drangulija), ali bio je siguran da će joj se silno svideti ta krhka siva izmaglica u sredini stakla, poput džepne magle.

2.

Klejovu pažnju privuče škripa sladoledžijskog kombija parkiranog preko puta hotela For Sizons (još luksuznijeg od Kopli Skvera), tik uz gradski park koji se protezao dvestotinak metara na ovoj strani Bojlstonove ulice. Reči MISTER SOFTI bile su ispisane duginim bojama iznad dva rasplesana korneta. Tri učenika odložila su torbe na pločnik, nagurala se oko otvora i čekala svoje ledene poslastice. Iza njih stajala je žena u poslovnom odelu s pudlicom na uzici i dve tinejdžerke u nisko spuštenim farmerkama, s iPodima i slušalicama koje su im trenutno visile oko vrata kako bi mogle da se došaptavaju - ozbiljno, bez kikotanja.

Klej stade iza njih i pretvori dotadašnju grupicu u mali red. Svojoj ženi, s kojom privremeno ne živi, kupio je poklon; na putu ka kući svratiće u Komiks suprim i sinu kupiti novi broj Spajdermena; pa može valjda i sebe nečim počastiti. Umirao je od želje da javi Seron dobru vest, ali neće moći da dođe do nje dok se ona ne vrati kući, oko tri i četrdeset pet. Zadržaće se u hotelu dok se ne čuje s njom, uglavnom nestrpljivo hodajući po skučenom hotelskom sobičku i gledajući u svoju zaključanu mapu. U međuvremenu, sladoledžija je prihvatljiva zanimacija.

Prodavač posluži tri klinca koja su stajala ispred tezge: dade im dve sladoledne čokoladice i orijašku kupu sladoleda od čokolade i vanile za rasipnika u sredini koji je očigledno častio svu trojicu. Dok je on nespretno izvlačio zgužvanu pregršt dolarskih novčanica iz džepa svojih moderno vrećastih farmerki, ona žena u poslovnom odelu i s pudlicom, uroni ruku u torbicu i izvadi mobilni telefon - žene u poslovnim odelima ne bi izašle iz kuće bez mobilnog telefona kao ni he.xAm.Ex kartice - i otvori preklopnik. Iza njih, u parku, zalaja pas i neko viknu. Kleju to ne zazvuča kao uzvik sreće, ali kad se okrenu, ugleda samo nekoliko šetača, psa koji kaska s frizbijem u zubima (zar ne bi trebalo da psi u parku budu na povocu), kilometre suncem obasjanog zelenila i primamljive hladovine: dobro mesto da čovek koji je upravo prodao svoj prvi crtani roman - i njegov nastavak,

oboje za neverovatan novčani iznos - sedne i pojede sladoled od čokolade.

Kad se ponovo okrenuo prema kombiju, više nije bilo onih klinaca u vrećastim farmerkama, a žena u poslovnom odelu naručivala je sladoled sa šlagom. Mobilni telefon je ušrafila sebi u uvo. Jedna od devojaka iza nje nosila je na boku mobilni telefon boje metvice. Klej pomisli, kao što bi gotovo uvek pomislio nekim uglom mozga kad bi ugledao nekakvu varijaciju ovakvog ponašanja, da obrasci ponašanja koji bi se nekad smatrali skoro nepodnošljivo nepristojnima - čak i za vreme male trgovačke transakcije s nepoznatom osobom poput sladoledžije - postaju deo prihvaćenog svakodnevnog ophođenja.

Ubaci to u Crnog skitača, dušo, rekla bi Šeron. Njena dvojnica koju je nosio u glavi govorila je često i najčešće bi bilo po njenom. Tb je vredelo i za stvarnu Šeron, bez obzira na njihov odvojeni život. Doduše, to nije važilo za razgovore mobilnim telefonom. Naime, Klej nema mobilni telefon.

Mobilni telefon boje metvice odsvira početne note pesmice Krejzi Froga koje Džoni obožava, iz filma Policajac s Beverli Hilsa - zar se ne zove "Axel F"? Klej nije mogao da se seti, verovatno zato što mu nije bilo bitno. Vlasnica mobilnog telefona zguli ga s boka i reče: "Bet?" Posluša, nasmeši se pa reče devojci u čijem je društvu bila: "To je Bet." Sad se i druga devojka primaknu pa obe osluhnute. Imale su gotovo istovetne čupave frizure (podsećale su Kleja na likove iz subotnjih jutarnjih crtača, poput onih iz Poiverpuff Girls) koje su usklađeno lelujale na popodnevnom poretarcu.

"Medi?" gotovo istovremeno će i poslovna žena. Njena pudlica je sad zamišljeno sedela na kraju povoca (uzica je bila crvena i posuta nečim svetlucavim), zagledana u saobraćaj u Bojlstonovoj. Preko puta, ispred hotela For Sizons, vratar u smeđoj uniformi - uniforme hotelskih vratara kao po pravilu su smeđe ili plave - mahao je, verovatno da dozove taksi. Doplovi dupke pun dak bout, desantno vozilo iz Drugog svetskog rata, sad preuređeno u turistički autobus. Na kopnu je izgledao visoko i nasukano. Sofer je urlao u svoj megafon o nečem istorijskom. One dve devojke koje su slušale mobilni telefon boje metvice pogledaše se i nasmešiše nečemu što su slušale, ali se nisu zakikotale.

“Medi? Čuješ li me? Čuješ...”

Poslovna žena podiže ruku kojom je držala povodac i u nepokriveno uvo ugura prst koji se završavao dugačkim noktom. Klej se tržnu, u strahu za njenu bubnu opnu. Zamisli kako bi je nacrtao: pas na povocu, poslovno žensko odelo, moderna kratka kosa... i krv koja curi oko njenog prsta zabodenog u uvo. Zbog dak bouta koji je upravo izlazio iz okvira crteža, i vratara u drugom planu, crtež je nekako dobijao na realističnosti. Klej je to intuitivno osećao.

“Medi, slabo te čujem! Samo sam htela da ti kažem da sam bila na feniranju u onom novom... na feniranju!... NA...”

Sladoledžija se nagnu iz kombija i pruži ženi sladoled u čašici. Sladoled sc dizao iz čašice u obliku bele planine po čijim su se obroncima slivali sirupi od čokolade i jagoda. Sladoledžija je imao bezizražajno lice koje je poručivalo da se u životu nagledao svega i svačega. Klej je bio uveren da i jeste, većinu toga i dvaput. U parku neko vrisnu. Klej ponovo pogleda preko ramena, uveravajući samog sebe da to mora biti vrisak radosti. U tri sata po podne, u sunčano popodne u gradskom parku, to mora biti vrisak radosti. Zar ne?

Poslovna žena reče Medi nešto nerazumljivo pa spusti prcklopnik mobilnog telefona uvežbanim trzajem zglobo. Ubaci telefon natrag u torbicu i ostade tako da stoji, kao da je zaboravila šta radi iii možda i gde se nalazi.

“Četiri dolara pedeset centi”, reče sladoledžija i dalje strpljivo pružajući sladoled u čašici. Klej je imao vremena da pomisli kako je u ovom gradu sve jebeno skupo. Verovatno je to pomislila i poslovna žena - barem je Klej tako isprva zaključio - jer na trenutak ona ne učini ništa. Gledala je u čašicu, humku sladoleda u njoj i klizeći sirup kao da dosad još nešto tako nije videla.

A zatim se začu još jedan vrisak iz parka, samo ovaj put ne ljudski već nešto između iznenađenog skičanja i bolnog zavijanja.

Klej se okrenu. Ugleda onog psa koji je malopre kaskao s frizbijem u zubima. Bio je to poveći pas, možda labrador, Klej nije baš veliki poznavatelj pasmina, kad treba da nacrti nekog psa, jednostavno pogleda u knjigu i prekopira ga. Pokraj psa klečao je muškarac u poslovnom odelu i držao ga oko vrata rvačkim zahvatom. Činilo se - ma ne može biti istina da vidim to što vidim, pomisli Klej - da grze psa za uvo. Pas ponovo zacvili i pokuša da se

iskobelja. Ali čovek u poslovnom odelu držao ga je čvrsto i - zaista - grizao ga za uvo, a potom ga i odgrizao. Pas sad vrisnu skoro ljudski i jato pataka koje je plovilo po obližnjem jezercetu gačući uzleti.

“Rasti” neko dreknu iza Kleja. Zazvučalo je kao rast. Možda je bilo i hrast ili rnast, ali s obzirom na događaje koji su usledili Klej se odlučio za rast: nije to uopšte bila reč već neartikulisani zvuk agresije.

On se ponovo okrenu prema sladoledžijskom kombiju: u međuvremenu, poslovna žena se bacila kroz otvor u želji da ščepa sladoledžiju. Uspela je da se dočepa širokih nabora njegove bele kecelje, ali on od zaprepašćenja ustuknu korak što je bilo dovoljno da joj ne dopadne šaka. Njene visoke potpetice nakratko se odlepše od pločnika i Klej začu šuštanje tkanine i škripanje dugmeta kad je prednjom stranom sakoa najpre skliznula uz izbočinu tezge pa niz nju. Ona čašica sladoleda iščeznu. Klej ugleda mrlju sladoleda i sirupa na ženinom levom zglobu i podlaktici kad su njene potpetice ponovo kucnule po pločniku a ona se zateturala savijenih kolena. Onaj nedokučivi, dobro vaspitani, javni izraz na njenom licu - ono što je Klej nazivao klasičnim primerom ulične bezličnosti - zameni izobličeno nabiranje usana zbog čega su joj se oči suzile u proreze a gornji i donji zubi iskezili. Gornja usna potpuno joj se izvrnula pa joj se videlo baršunasto ružičasto meso, intimno poput stidnice. Pudlica istrča na ulicu vukući za sobom svoj crveni povodac s omčom za ruku. Naiđe crna limuzina i pregazi je. U jednom trenutku si oblak paperja, a u sledećem klupko creva.

Jadnica je verovatno već cvilela pred vratima psećeg raja pre nego što je shvatila daje uginula, pomisli Klej. Na neki klinički način shvatao je da je u šoku, ali to nije ni na koji način promenilo dubinu njegovog zaprepašćenja. Blejao je. U jednoj ruci mlitavo mu je visila mapa, u drugoj smeđa papirna kesica.

Negde - zazvučalo je kao iza ugla u Njuberijevoj ulici - nešto grunu.

Iznad iPod slušalica one dve devojke imale su identične frizure, samo što je vlasnica telefona boje metvice bila plavuša a njena prijateljica brineta: Vila Svetla i Vila Tamna. Vila Svetla baci telefon na pločnik (telefon se smrska) pa uhvati poslovnu ženu oko struka. Klej je prepostavio (koliko je bio u stanju u tim trenucima bilo šta da

prepostavi) da devojka namerava da onemogući poslovnu ženu da ponovo nasrne na sladoledžju ili da izleti na ulicu za svojim psom. Jednim delom mozga aplaudirao je devojčinoj prisebnosti. Njena prijateljica, Vila Tamna, uzmicala je belih ručica čvrsto sklopljenih između grudi, razrogačenih očiju.

Klej spusti mapu i kesicu, svaku na svoju stranu, i načini korak u nameri da pomogne Vili Svetloj. Na drugoj strani ulice - on to ugleda krajičkom oka - neki automobil nagio skrenu i jurnu preko pločnika ispred hotela For Sizons tako da je vratar morao da se navratnanos skloni s puta. Iz hotelskog prednjeg dvorišta začu se vriska. Pre nego što je Klej uspeo da priskoči u pomoć Vili Svetloj da savlada poslovnu ženu, Vila Svetla iskezi svoje nesumnjivo jake i mlade zube, brzinom zmije pruži glavu i zdušno zagrise u vrat poslovne žene. Krv šiknu u jakom mlazu. Vila gurnu lice u nju. Izgledalo je kao da se kupa u njoj, a možda je i piye (Klej je bio gotovo uveren da je tako) pa poče da drmusa poslovnu ženu kao krpenu lutku. Poslovna žena bila je viša od devojke, i teža najmanje dvadeset kilograma, ali ju je devojka tresla tako snažno da se ženina glava klatila tamovamo pa je krv još jače prskala. Devojka podiže svoje krvlju umrljano lice prema modrom oktobarskom nebu i naizgled slavodobitno zaurla.

Luda je, pomisli Klej. Potpuno luda.

Vila Tamna zavapi: "Ko ste vi? Sta se događa?"

Na zvuk prijateljičinog glasa, Vila Svetla munjevito okrenu svoju krvavu glavu. Krv joj je kapala s kratkih pramenova nalik bodežima koji su joj padali preko čela. Oči su joj poput belih svetiljki zurile iz krvlju podlivenih duplji.

Vila Tamna pogleda u Kleja razrogačenih očiju.

"Ko ste vi?" ponovi ona... a potom: "Ko sam ja?"

Vila Svetla odbaci poslovnu ženu i ova se skljoka na pločnik. Iz njene pregrizene žile kucavice još je brizgala krv. Vila Svetla zaskoči devojku s kojom je do pre nekoliko trenutaka druželjubivo delila mobilni telefon.

Klej nije razmišljaо. Da jeste, Vila Tamna mogla je imati rupu u vratu baš kao i poslovna žena. Nije ni procenio situaciju. Jednostavno se sagnuo malo udesno, uhvatio za vrh svoju kesicu na kojoj je pisalo drangulije i zamahnuo njome prema potiljku Vile Svetle kad je ova ispruženih ruku nasrnula na svoju dotadašnju

prijateljicu, pa je na pozadini plavetnog neba njena silueta ličila na čudovište zvano Kolo iz filma Fantomska pretnja. Promaši li...

Nije promašio, a nije devojku ni samo okrznuo. Svojski je lupio Vilu Svetlu staklenim pritiskačem po glavi. Začu se jedno prigušeno tup. Vili Svetloj klonuše ruke, jedna krvava a druga još čista, i ona se svali prijateljici pod noge poput vreće pisama.

“Koji je ovo đavo?” jauknu sladoledžija neverovatno piskutavim glasom. Možda je od šoka počeo da pijuče.

“Ne znam”, reče Klej. Srce mu je tutnjalo.

“Brzo mi pomozite. Ova druga će iskrvariti.”

Iza njih, u Njuberijevoj ulici, jasno se začuo šuplji udarac i zveket sudara automobila, a nakon toga krici. Potom se začu još jedna eksplozija, glasnija, potresna, koja kao maljem odalami dan. Iza sladoledžijskog kombija još jedan automobil naglo skrenu preko tri vozne trake Bojlstonove u dvorište hotela, pokosi dva pešaka pa se zapuca u zadnji deo onog prvog automobila koji se bio zaustavio, prednjeg dela prgnječenog u vratima na okretanje. Taj drugi automobil gurnu prvi automobil dublje u vrata od čega se ona iskriviše. Klej nije mogao da vidi je li neko ostao zarobljen u njima - oblaci pare kuljali su iz smrskanog hladnjaka prvog automobila - ali bolni jauci iz senke ukazivali su da je situacija tamo loša. Krajnje loša.

Sladoledžija, koji nije mogao da vidi na tu stranu, naginjao se preko tezge i zurio u Kleja.

“Sta se to tamo događa?”

“Ne znam. Dve saobraćajne nesreće. Ima ranjenih. Nema veze. Pomozite mi, čoveče.” On kleknu pokraj poslovne žene u njenu krv i krhotine mobilnog telefona Vile Svetle. Žena se sad još jedva primetno trzala.

“U Njuberijevoj se nešto dimi”, prokomentarisa sladoledžija, ali ne izađe iz sigurnosti svog kombija.

“Tamo je nešto grunulo. I to jako. Možda su teroristi.”

Čim je sladoledžija izrekao tu reč, Klej je bio siguran da je u pravu.

“Pomozite mi.”

“KO SAM JA?” iznenada vrlsru Vila Tamna.

Klej je potpuno zaboravio na nju. Pogleda je. Ona se donjim delom zglobo najpre zveknu po čelu, a zatim se brzo zavrte, gotovo se podigavši na prste u patikama. Taj prizor podscti Klacija na pesmu koju je pročitao na faksu, za kolegijum iz književnosti - Okrug njega triput opleli. Je li to bio Kolridž¹? Vila Tamna posrnu, pojuri niz pločnik pa se zaleti u stub ulične rasvete. Nije pokušala da ga izbegne, čak ni da podigne ruke. Licem je bubnula u stub, odbila se, zateturala pa ponovila radnju.

“Prestani!” zaurla Klej. Skoči na noge, potrča prema njoj, okliznu se na krv poslovne žene, skoro padne, ponovo potrča, spotaknč se o Vilu Svetlu i ponovo skoro padne.

Vila Tamna okrenu se prema njemu. Iz slomljenog nosa slivala joj se krv niz donji deo lica. Na čelu joj se nadimala okomita otekлина poput olujnog oblaka u letnji dan. Jedno oko naherilo joj se u duplji. Ona otvori usta, pokaza krš preostao od nekad verovatno skupog ortodontskog rada i nasmeja mu se. Klej nikad nije zaboravio taj prizor.

A potom Vila Tamna vrišteći odjuri niz pločnik.

Iza Kleja se pokrenuo motor i razglasom pojačani zvončići počeše piskavo da izvode temu iz serije Ulica Sezam. Klej se okrenu i ugleda kombi Mister Softija kako se strelovito odlepljuje od pločnika upravo u trenutku kad se na gornjem spratu hotela preko puta ulice smrskao prozor u svetlucavoj kiši stakla a kroz njega se sunovratilo telo. Palo je na pločnik, gde se višemanje rasprsnulo. Ponovo krici iz dvorišta hotela. Krici užasa, krici bola.

“Ne!” dreknu Klej i potrča uz sladoledžijin kombi.

“Ne! Vraćaj se i pomozi mi! Potrebna mi je pomoć, kurvin sine!”

Nije bilo odgovora od sladoledžije, koji možda i nije čuo Kleja zbog preglasne muzike. Klej se sećao reči te pesmice iz vremena kad nije imao razloga da ne veruje da će njegov brak potrajati doveka. Tad je Džoni gledao Ulicu Sezam svakog dana, sedeći u svojoj plavoj stoličici i čvrsto stežući u rukama svoju bebišolju. Nešto o tome kako sunčan dan rasteruje oblake.

Neki muškarac u poslovnom odelu istrča iz parka. Dernjao se nesuvislo iz petnih žila. Skutovi odela vijorili su se za njim. Klej ga prepozna po kozjoj bradici od psećeg krvna. Čovek istrča na Bojlstonovu ulicu... Automobili počeše da manevrišu kako ga ne bi

pregazili. On pretrča na drugu stranu, neprestano urlajući i mlatarajući rukama prema nebu. Iščeznu u senkama hotelske nadstrešnice i izgubi se iz vida, ali mu sigurno ni tamo đavo nije dao mira jer se odatle istog trenutka začu svezi rafal krikova.

Klej odusta od potere za sladoledžijinim kombijem. Osta da stoji jedne noge na pločniku a druge na odvodnom kanalu kraj njega. Gledao je kako kombi naglo skreće u srednju traku Bojlstonove ulice. Klej je upravo nameravao da se ponovo posveti umirućoj ženi i onesvešćenoj devojci kad se pojavi još jedan dak bout, samo što ovaj nije polako plovio ulicom nego strelovito jurio i luđački se zanosio sleva nadesno. Neke putnike bacalo je tamoamo i oni su urlali - preklinjali - šofera da stane. Drugi su se samo grčevito držali za metalne prečke koje su se protezale duž otvorenih bočnih strana te grdosije koja je jurila niz Bojlstonovu suprotnim smerom.

Neki muškarac u gornjem delu trenerke zaskoči vozača s leđa, no Klej kroz primitivni razglas tog turističkog vozila začu još jedan od onih neartikulisanih povika; vozač snažno slegnu ramenima i zbaci turistu s leđa. Ovaj put Klej ne začu "Rasti" već nešto grlenije, nešto što je zazvučalo poput "Glah." A onda vozač dak bouta ugleda sladoledžijin kombi - Klej je bio uveren u to - i promeni pravac kretanja, hotimice cilijajući u njega.

"O, Isuse, molim te ne!" zavapi žena koja je sedela u prednjem delu tog turističkog plovila. Dok je ono smanjivalo razdaljinu između sebe i šest puta manjeg zvezketavog sladoledžijskog kombija, Klej se živo seti kako je na televiziji gledao pobednički mimohod one godine kad je ekipa Red soksa postala svetski prvak u bejzbolu. Igrači su se polako vozili u povorci tih istih vozila i mahali oduševljenoj gomili na hladnoj jesenjoj kisici.

"Bože svemogući, molim te ne!" ponovo vrissnu .ona žena, a pored Kleja neki muškarac reče, gotovo blago::

"Isuse Hriste."

Dak bout udari u sladoledžijski kombi i kombi se prevrnu na bok poput dečje igračke. Njegov razglas nastavi da cvili muzičku temu iz Ulice Sezam. Kombi otkliza nazad prema parku, od trenja prskajući kišu varnica. Dve žene koje su to sve gledale uhvatiše se za ruke i potrčaše da mu se pomere s puta, i on ih promaši za dlaku. Kombi odskoči na pločnik, nakratko se vinu u vazduh, udari u ogradu od

kovanog gvožđa koja je opasavala park, pa se smiri. Muzika dvaput štucnu i umuknu.

Onaj luđak za upravljačem đak bouta izgubio je za to vreme i ono malo kontrole koju je možda imao nad svojim vozilom. Skrenu nazad preko Bojlstonovc ulice sa svojim teretom prestravljenih putnika koji su vrištali i grčevito se držali za otvorene strane vozila, pa na suprotnoj strani i pedesetak metara niže od mesta gde je kombi Mister Softija odguslao svoje, zajaha pločnik i zaleti se u niski cigleni zaštitni zid ispred izloga salona finog nameštaja Sitilajts. Izlog se smrska uz neskladan tresak. Široka krma đak bouta (na njoj je ružičastim slovima pisalo Gospodarica luke) podignu se nekih dva metra u vazduh. Sila inercije želeta je da se ta gegava grdosija prevrne, ali njena masa to nije dopuštala. Vozilo se smiri na pločniku, njuške zarivene u raštrkane trosede i skupe naslonjače, ali tek nakon što je najmanje deset ljudi netragom bilo izbačeno iz svojih sedišta.

Iz salona nameštaja oglasi se protivprovalni alarm.

“Isuse Hriste”, ponovi onaj blagi glas negde pored Klejovog desnog laka. Klej se okrenu na tu stranu i ugleda niskog, pročelavog tamnokosog muškarca, crne brčiće i naočari zlatnih okvira.

“Šta se događa?”

“Ne znam”, reče Klej. Pričanje je predstavljalo napor. Ogroman. Kao da mora da gura reči iz sebe, pomisli on. Verovatno zbog šoka. Na drugoj strani ulice ljudi su trčali, neki što dalje od hotela, a neki od nasukanog dok bouta. Jedan od onih koji je bežao od đak bouta sudari se s čovekom izbeglim iz hotela i obojica se skljokaše na pločnik. Klej je imao toliko vremena da se upita je li poludeo i halucinira u nekakvoj ludnici. Možda u Juniper Hilu u Augusti, između dve injekcije torazina.

“Sladoledžija je rekao da su možda teroristi.”

“Ne vidim naoružane ljudi”, reče onaj niski muškarac s brčićima.

“Ni ljudi opasane bombama.”

Nije ih video ni Klej, ali jeste video svoju kesicu s drangulijama i mapu s radovima na pločniku te da je krv (i to koliko krvii, pomisli on) iz pregrizenog vrata poslovne žene stigla nadomak njegove mape. U njoj su bili svi njegovi crteži za Crnog skitača osim možda njih desetak, i njegov-se mozak uspaničeno usredsredi na mapu... Klej

krenu nazad brzim korakom, a onaj čavečuljak u korak s njim. Kad se u hotelu oglasio drugi protivprovalni alarm (odnosno nekakav alarm) i svojim se promuklim njakanjem pridružio zvečanju alarma salona nameštaja, čovečuljak poskoči.

“To je hotel”, reče Klej.

“Znam, samo što... o moj bože.” Ugledao je poslovnu ženu koja je sad ležala u jezercetu čarobne supstance koja je podmazivala sve njene točkice do pre koliko? Četiri minuta? Samo dva?

“Mrtva je”, reče mu Klej.

“Barem sam prilično siguran u to. Ona devojka...” On pokaza na Vilu Svetlu.

“Njeno delo. Učinila je to zubima.”

“Šalite se.”

“Kako bih voleo da se šalim.”

Negde iz Bojlstonove ulice začu se još jedna eksplozija. Obojica se trgnuše. Klej shvati da sad oseća miris dima. Podignu svoju kesicu s drangulijama i svoju mapu i odmače ih od šireće lokve krvi.

“Ovo je moje”, reče on čudeći se svojoj potrebi da objašnjava.

Čovečuljak u odelu od tvida - prilično kicoški, pomisli Klej - još je užasnuto zurio u izmrcvareno telo žene koja se zaustavila tek toliko da kupi sladoled a izgubila najpre psa a potoni i život. Iza njih pločnikom projuriše tri mladića, smejući se i klicajući. Dvojica su imali kape Red soksa okrenute naopačke. Jedan je na grudi čvrsto privijao kartonsku kutiju na čijem je boku plavom bojom pisalo panasonik. Desnom patikom zagazi u šireću krv poslovne žene pa je za sobom ostavljao bledeći jednonogi trag dok su on i njegovi ortaci nastavili da trče prema istočnoj strani parka i Kineskoj četvrti iza njega.

3.

Klej kleknu na jedno koleno i posluži se rukom kojom nije čvrsto držao svoju mapu (još se više bojao da će je izgubiti nakon što je video onog klinca kako beži s panasonikovom kutijom) da podigne zglob Vile Svctle. Odmah oseti njen puls, spor ali snažan i pravilan. Klej odahnu. Bez obzira na to što je malopre učinila, ipak je još klinka. Nije mu se sviđala pomisao da ju je možda dokrajčio pritiskačem za papir, poklonom za Šeron.

“Pripazite, pažnja!” čovečuljak s brčićima reče gotovo pevajući. Klej nije imao vremena da se pripazi. Na svu sreću, ovo nije bilo ni blizu opasnog. Vozilo - jedan od onih velikih terenaca, gutaća OPEC-‘ove nafte - nckontrolisano se zanese s Bojlstonove ulice i zaleti u park najmanje dvadeset metara od mesta gde je Klej klečao. Pokupi usput klupko ograde od kovanog gvozda i zaustavi se do branika utonuvši u jezero s patkama.

Vrata terenca se otvorise i iz njega se teturavo izvuče mladić koji je nešto nemušto dovikivao nebu. Pade na kolena u vodu, zagrabi vode obema rukama, prinese je ustima i popi. (Klej nakratko pomisli na sve te patke koje godinama veselo kenjaju u tu baru), pa se teškom mukom osovi na noge i odgaca kroz vodu na drugu stranu. Iščeznu u šumarku i dalje mlatarajući rukama i urlajući svoju besmislenu propoved.

“Moramo naći nekoga da pomogne ovoj devojci”, Klej reče muškarcu s brčićima.

“U nesvesti je, ali ni u kojem slučaju mrtva.”

“Moramo se pomeriti s ulice pre nego što nas pregaze”, reče muškarac s brčićima. Kao potvrda ispravnosti čovekovih reči, nedaleko od mesta brodoloma dak bouta taksi se sudari s limuzinom. Premda je limuzina vozila u pogrešnom smeru, taksi je izvukao deblij kraj; s mesta na kojem je još klečao na pločniku Klej je gledao kako je taksista izleteo kroz svoj odjednom neostakljeni vetrobran i prizemljio se na ulicu, gde je ostao da leži držeći se za nadlakticu i vrišteći.

Naravno, čovek s brčićima bio je u pravu. Klej je delimično još mogao razumno da razmišlja, iako je malo toga uspevalo da se probije kroz debeli sloj šoka koji mu je otupio mišljenje, i znao je da bi bilo najpametnije da se pod hitno pomore s Bojlstonove i negde sklone. Ako je ovo zaista teroristički napad, dosad tako nešto nije ni video ni pročitao. Trebalo bi se negde zavući i tamo ostati dok se situacija ne raščisti. To bi verovatno podrazumevalo da treba pronaći i televizor. Ali nije želeo da ostavi ovu onesvećenu devojku na ulici koja se iznenada pretvorila u ludu kuću. Cclim svojim uglavnom ljubaznim - a u svakom slučaju civilizovanim - bićem bunio se protiv toga.

“Vi samo krenite”, reče on čovečuljku s brčićima, prilično nevoljno. Prvi put vidi tog čoveka, ali on barem ne lupeta besmislice i ne diže ruke prema nebu. I ne nasrće na Klejov grkljan iskeženih zuba.

“Sklonite se negde. Ja ču...” Nije znao kako da završi.

“Vi ćete šta?” upita čovek s brčićima, pa se zguri i tržnu kad je još nešto eksplodiralo. Ta eksplozija kao da je odjeknula neposredno iza hotela; odатle je sad počeo da se diže crni dim i da čadi plavo nebo pre nego što se podigao dovoljno visoko da ga vetar rastera.

“Nazvaću policiju”, reče Klej u iznenadnom napadu nadahnuća.

“Oni imaju mobilne telefone.” Pokaza palcem prema poslovnoj ženi koja je sad ležala mrtva u lokvi vlastite krvi.

“Poslužila se njime pre... nego što je, trenutak pre nego što su sranja...”

On začuta i prelista u glavi tačno šta se dogodilo trenutak pre nego što su počela sranja. Uhvati se kako pogledom prelazi s mrtve žene do onesvećene devojke pa do krhotina njenog mobilnog telefona boje metvice.

Zavijajuće sirene dvaju potpuno različitih intonacija razlegoše se kroz vazduh. Klej je prepostavljaо da jedna pripada policijskim automobilima a druga vatrogasnim kolima. Bostonci ih verovatno razlikuju, ali on ne živi tu nego u Kent Pondu u državi Mejn i sad svim srcem požele da je tamo.

A šta se dogodilo trenutak pre nego što su počela sranja bilo je to da je poslovna žena nazvala svoju prijateljicu Medi da joj kaže da je bila kod frizera te da je jedna od prijateljica Vile Svetio nazvala

nju. Vila Tamna je prisluškivala taj razgovor. A nakon toga sve tri su pošandrcale.

Ma ne misliš valjda...

Iza njih, prema istoku, začu se dosad najjača eksplozija: grunulo je silno, kao da im je neko opalio iz sačmarice pored uveta. Klej skoči na noge. On i čovečuljak u odelu od tvida najpre izbezumljeno pogledaše jedan u drugoga, a potom prema Kineskoj četvrti i bostonskoj Maloj Italiji. Nisu mogli da vide šta je eksplodiralo, ali se sad iznad zgrada na tom delu horizonta dizao mnogo veći i crnji oblak dima.

Dok su oni gledali u taj oblak, ispred hotela For Sizons na drugoj strani ulice zaustavi se automobil bostonske policije i starinsko vatrogasno vozilo s merdevinama i kukama. Klej pogleda na tu stranu baš u trenutku kad je drugi skakač zaplovio s najvišeg sprata hotela, a za njim se s krova sunovrati još dvoje ljudi. Kleju se činilo da se to dvoje u padu žestoko glože.

“Isuse i Marijo i svi sveci, NE!” prepuklim glasom vrисnu neka žena.

“Ne, DOSTA je bilo! DOSTA više! Mili BOZE, DOSTA!”

Prvi član samoubilačkog trojca tresnu na zadnji deo policijskog automobila, poprska prtljažnik kosom i krvavom kašom i smrska prozor. Drugo dvoje padoše na vatrogasno vozilo, a vatrogasci odeveni u drečave žute jakne raštrkašć se poput nepostojeće vrste ptica.

“Ne”, vrисnu ona žena.

“Dosta VIŠE’DOSTA! Mili BOŽE, DOSTA više!”

Međutim, s četvrtog ili petog sprata strmoglavi se neka žena, prevrćući se u padu poput poludclog akrobate. Pade na policajca koji je škiljio uvis i bez sumnje je ubila njega kao i sebe.

Sa severa se začula još jedna od onih gromoglasnih eksplozija - zvuk kao da Nečastivi okida iz sačmarice u paklu - i ponovo Klej pogleda u čovečuljka koji je nervozno gledao u njega. U vazduh se podiže još dima, i uprkos oštrom vetriću nebo na toj strani postade modroplavlo.

“Ponovo se služe avionima”, reče čovečuljak.

“Govnari se ponovo služe avionima.”

Kao potvrda te tvrdnje, grmljavina treće grozomorno eksplozije dovalja se do njih sa severoistoka grada.

“Ali... tamo je Logan.” Kleju je ponovo bilo teško da govori, a još teže da misli. Jedino što mu se motalo po glavi bio je nekakav polovični vic: Jeste li čuli onaj o/ubacite svoju omiljenu etničku grupu/ teroristima koji su odlučili da bace Ameriku na kolena bombardovanjem aerodroma?

“I onda?” upita čovečuljak, gotovo svadljivo.

“Zašto nc soliterčinu Henkok bilding? Ili Pru?”

Čovečuljak snizi glas.

“Ne znam. Samo znam da želim da se pomerim s ove ulice.”

Ispravnost njegovog zaključka potvrdi sc istog trenutka jer pokraj njih projuri još šestoro mladih ljudi. Boston je grad mladih, Klej je to već primctio - toliki koledži. Ta šestorka, tri mladića i tri devojke, barem su trčali bez plena, i nisu se uopšte smejali. Jedan od mladića u trku izvadi mobilni telefon i zalepi ga na uvo.

Klej pogleda na drugu stranu ulice. Drugi crnobeli policijski automobil zaustavio se iza prvog: nema potrebe da se posluži telefonom poslovne žene (što je bilo dobro, budući da je zaključio da mu nije baš do toga). Jednostavnije mu je da prede ulicu i obrati im se... samo što nije bio siguran da se trenutno usuđuje da pređe Bojlstonovu. A da je i pređe, da li bi oni došli ovde da pogledaju jednu onesvećenu devojku kad tamo imaju bogzna koliko žrtava? Utom vatrogasci počeše da pakuju svoje starinsko vozilo; izgledalo je kao da kreću na neko drugo mesto. Najverovatnije na aerodrom Logan ili...

“O Isuse, pogledajte onoga”, reče čovečuljak s brčićima tihim, napetim glasom. Gledao je na zapad duž Bojlstonove, prema centru grada, u smeru iz kojeg je stigao Klej kad mu je najvažniji prioritet u životu bilo to da nazove Šeron. Čak je znao i kako bi počeo: Dobre vesti, mila - šta god da se dogodilo između nas, dete će nam biti zbrinuto. U njegovoј glavi to je zazvučalo neusiljeno i smešno - kao u stara dobra vremena.

No u ovome nije bilo ničeg smešnog. Primicao im se - ne trkom nego krupnim korakom - muškarac od pedesetak godina, u pantalonama i ostacima košulje i kravate. Pantalone su bile sive. Nije moglo da se odredi koje su boje nekad bile njegova košulja i

kravata jer su to sad bile prnje umrljane krvlju. U desnoj ruci čovek je držao nešto slično mesarskom nožu s oštricom dugom pola metra. Klej je zapravo bio uveren da je taj nož video u izlogu radnje Soul Kičen na povratku sa sastanka u hotelu Kopli Skver. Komplet noževa u tom izlogu (ŠVEDSKI ČELIK! objavlјivao je izbočenim slovima natpis ispred njih) toplo je žario na lukavoj svetlosti skrivenih halogenki, ili se ova oštrica svojski naradila - odnosno svoje odradila - nakon što ju je ovaj čovek ukrao i sad je otupela od krvi.

Muškarac u pocepanoj košulji koji im je prilazio svojim dugim koracima zamahivao je u hodu nožem i oštrica je zasecala kratke lukove po vazduhu. Samo je jedanput poremetio tu rutinu - da bi zasekao sebe. Svezi mlaz krvi poteče kroz novu razderotinu na njegovoj ionako dronjavoj košulji. Ostaci njegove kravate lepetali su od njegovog žustrog hoda. Dok je smanjivao razdaljinu između sebe i Kleja i čovečuljka s brčićima, držao im je pridiku poput nekog provincijskog propovednika koji u transu božanske objave progovara nemuštim jezicima.

“Ajjah!” viknu on.

“Ilahajlahababala nazl Ababala zašto? A-banalu sram? Kazala! Kazala-MOZE! Fuj! UJ-fuj!” Tad ponovo spusti nož uz desni bok, a potom zamahnu jače i Klej, natprosečno razvijene vizuelne inteligencije, istog trenutka ugleda široki luk udarca koji će uslediti. Udarca koji će nekome rasporiti utrobu, iako luđak nije ni zastao u svom manjakalnom i bescilnjom maršu tim svojim krupnim deklamatorskim koracima.

“Pazite!” vrissnu čovečuljak s brčićima, ali se on nije pazio, taj čovečuljak s brčićima, prva normalna osoba s kojom je Klej Ridel izmenio neku reč nakon izbijanja ovog ludila - koji se, zapravo, obratio njemu, što je s obzirom na okolnosti iziskivalo popriličnu hrabrost. Ukipio se i još jače razrogačio oči iza stakala svojih naočara zlatnih okvira. I je li se to luđak ustremio na njega budući da je od njih dvojice muškarac s brčićima manji i izgleda kao lakši plen? Ako je tako, možda gospodin Nemušti Jezik i nije sasvim lud, i odjednom Klej oseti bes koliko i strah; bio je besan kao da je pogledao kroz ogradu školskog dvorišta i ugledao kako se neki školski nasilnik priprema da pretuče manjeg, mlađeg klinca.

“PAZITE!” gotovo jauknu čovečuljak s brčićima, ali se ipak ne pomeri, premda je smrt krupnim koracima grabila prema njemu, smrt maznuta iz radnje zvane Soul Kičen u kojoj bez sumnje primaju dajners i viza kartice, a naravno i čekove uz maestro karticu.

Klej nije mnogo razmišljaо. Ponovo podiže svoju mapu za njenu dvostruku ručku i ubaci je između nadolazećeg nožа i svog novog poznanika u odelu od tvida. Oštrica prođe kroz mapu - začu se jedno šuplje tak - i zaustavi se deset centimetara od čovečuljkovog stomaka. Čovečuljak se najzad trgnu iz svoje ukočenosti i zguri se, odskoči u stranu prema parku pozivajući u pomoć iz petnih žila.

Čovek u pocepanoj košulji i kravati - pomalo salast oko vilice i vrata, kao da se njegova lična jednačina zdrave ishrane i fizičke aktivnosti poremetila pre otprilike dve godine - iznenada, prekinu svoju besmislenu filipiku. Lice mu poprimi izraz tuge zbunjenosti u kojem nije bilo ni trunke iznenađenosti a još manje zaprepašćenosti.

Klej je osećao neku vrstu zlokobnog gneva. Oštrica je prošla kroz sve njegove slike za Crnog skitača (za njega su to uvek bile slike, nikad crteži ni ilustracije); onaj tak mogao je biti i zvuk oštrice koja probija posebnu komoru njegovog srca. Premda, to je besmislica, s obzirom na to da ima reprodukcije svih slika, uključujući i četiri velike u boji, ali to ništa ne menja na stvari. Luđakova oštrica nabola je na kolac Vrača Džonija (nazvanog po njegovom sinu, naravno], Maga Topnika, Frenka i Odred, Pospanka, Carsku Otrovnici, Lili Astolet, Plavu Vešticu i, naravno, Reja Damona, Crnog skitača lično, njegova izmaštana stvorenja, stanovnike pećine njegove mašte, koji bi uskoro trebalo da ga oslobole glupog podučavanja likovnog vaspitanja u desetak provincijskih škola u Mcjnu zbog čega mesečno prede hiljade kilometara i praktično živi u automobilu.

Mogao bi se zakleti da je čuo kako su njegovi likovi jeknuli kad ih je luđakova švedska oštrica probola u njihovom nevinom snu.

Besan, ne hajući za oštricu (barem zasad), Klej brzo odgura čovcka u pocepanoj košulji, posluživši se mapom kao nekom vrstom štita. Razbesni se još više kad se mapa savila oko oštrice nožа u obliku širokog slova V.

“Blet!” zaurla luđak i pokuša da izvuče oštricu, ali ju je prečvrsto zabio.

“Blet kajam doram kazala ababalal”

“Sad ćeš ti akazala svog ababala, idiole!” viknu Klej i podmetnu levo stopalo iza ludakovih unatraške veslajućih nogu. Posle će pomisliti kako telo zna da se bori kad mora. Da je to tajna koju telo ne odaje, baš kao što ne odaje ni tajne toga kako se trči, preskače preko potoka, vodi ljubav ili - verovatno - kako se umire kad nema druge. Da u okolnostima silnog stresa telo preuzme komande i čini šta se treba učiniti, a mozak za to vreme стоји po strani i može samo da nestrljivo lupka nogom i gleda u nebo. Ili, kad smo već kod toga, razmišlja o zvuku koji nož proizvodi dok probija kroz mapu koju ti je žena poklonila za dvadeset osmi rođendan.

Luđak se spotaknu o Klejovu nogu baš kao što je Klejovo mudro telo žezelelo i opruzi se po pločniku. Klej je stajao nad luđakom i dahtao, još držeći mapu obema rukama poput štita iskrivljenog u boju. Iz nje je još uvek virio onaj mesarski nož: drška s jedne a oštrica s druge strane.

Luđak pokuša da ustane. Klejov novi prijatelj dojuri sitnim koracima i opauči luđaka nogom po vratu, prilično jako. Čovečuljak je sad ridoao, bujica suza mu se slivala niz obaze i zamagljivala mu stakla naočara. Luđak se ponovo prevali na pločnik isplaženog jezika. Tako isplaženog jezika ispuštao je grkuljave zvukove koji su Kleju ličili na njegovo predašnje nemušto luetanje.

“Pokušao je da nas ubije!” plakao je čovečuljak.

“Pokušao je da nas ubije!”

“Da, da”, reče Klej i shvati da je nekad i Džoniju na isti taj način govorio da, da kad su ga još zvali Džoni-Dži a on bi im prilazio niz prednji pešački prilaz odranih kolena ili laktova vrišteći: “Imam KRV!”

Onaj čovek na pločniku (koji je imao mnogo krvi) podbočio se na laktove i ponovo je pokušavao da se pridigne. Ovaj put, Klej je imao tu čast da ga nogom raspali po laktu i ovaj se ponovo opruzi po pločniku. To je ritanje u najboljem slučaju bilo tek privremeno rešenje, a pored toga i krvavo. Klej uhvati dršku noža, namršti se kad je osetio sluzavost napola zgrušanc krvi - kao da dlanom trlja po hladnoj svinjskoj masti - i cimnu. Nož se malo izvuče, a onda ili zape ili je Kleju skliznula ruka. Njegovi likovi kao da su nesrećno mrmoljili iz tame njegove mape, pa i on žalosno jeknu. Nije mogao ništa da uradi. A morao je i da se upita šta namerava da učini s nožem ako

ga izvuče. Da probode luđaka? Mogao je to pre učiniti u besu, ali verovatno ne i sad.

“Staje?” upita čovečuljak vodnjikavim glasom. Kleja, mada dovoljno jadnog, ipak gau začu u čovekovom glasu.

“Je li vas dohvatio? Zaklonili ste ga nekoliko trenutaka pa nisam video. Je li vas dohvatio? Je li vas posekao?”

“Ne”, reče Klej.

“Dobro sam.”

Sa severa se začu još jedna silna eksplozija, gotovo sigurno s aerodroma Logan na drugoj strani bostonske luke. Obojica se trgnuše i žmirnuše.

Luđak iskoristi tu priliku da sedne; upravo se pridizao s teškom mukom, kad mu čovečuljak u odelu od tvida udeli nespretan ali delotvoran bočni udarac nogom, cipelom ga pogodi tačno posred prnje od kravate i ponovo ga sruši na zemlju. Luđak riknu i posegnu za čovečuljkovom nogom. Verovatno bi srušio čovečuljka, a onda ga i povukao u smrtonosni zagrljaj, da Klej nije zgrabio svog novog prijatelja za rame i cimnuo ga unazad.

“Uzeo mije cipelu1.” vrissnu čovečuljak. Iza njih sudariše se još dva automobila. Novi krici, još alarma. Alarmi od automobila, vatrogasne sirene, zdušno zavijanje protivprovalnih alarma. Sirene zaurlaše u daljini.

“Govnar mi je uzeo ci...”

Iznenada se pokraj njih stvori policajac. Pripadnik interventnih jedinica od preko puta, pretpostavi Klej, i kad je policajac kleknuo na jedno plavo koleno pokraj blebetavog luđaka, Klej oseti nešto vrlo slično ljubavi za policajca. Našao je vremena da skokne do njih! Kako li je uopšte primetio?

“Oprezno s njim”, nervozno će čovečuljak.

“On je...”

“Znam ja šta je on”, odgovori policajac i Klej u njegovoj ruci ugleda službeni automatski pištolj. Nije imao pojma je li ga policajac isukao nakon što je kleknuo ili ga je sve vreme držao u ruci. Klej je bio suviše zauzet osećajem zahvalnosti da bi primetio.

Policajac pogleda u luđaka. Pridignu se. Gotovo kao da se nudi luđaku.